

торъ да земе рѣшителны мѣрки. Минута-та была благоприятна: война съ Франціѣж была належаща. Папа-та, Львъ X., който всяко-яче гледалъ да увеличи владѣнія-та си, и малко го грыжало за миръ-тъ на Христіанскій-тъ свѣтъ, влѣзлъ тайно въ прѣговоры да склучи въ едно и сѣщо врѣме два договора — единъ съ Карла, Германскій-тъ Императоръ, противъ Франциска, Французскій-тъ Царь, и другъ съ Франциска, противъ Карла. Чрѣзъ пѣрвый-тъ договоръ, той ся условилъ съ Императоръ-тъ да му ся отстѣпятъ Парма, Плаченза, и Феррара; а чрѣзъ второй-тъ той искалъ отъ Царь-тъ да му ся даде нѣкое си окрѣжіе отъ Неаполитанско-то кралство, което трѣбвало да ся отнеме отъ Карла. Послѣдній-тъ прѣсмѣтнѣлъ до колко бы было важно за него да има на странѣ-тѣ си Папѣ-тѣ: единъ съѣзъ съ Львъ X. бы го направилъ по-силенъ въ войнѣ-тѣ му съ Франціѣж. Пріятелство-то на могущій-тъ Папѣ ся виждало като да было евтино спечелено съ пожертвуваніе-то на Лутера.

На 19-й Априлій, третій-тъ день отъ пѣрво-то явяваніе на Лутера въ Вормско-то Събраніе, Императоръ-тъ подалъ да прочетѣтъ въ Діетѣ-тѣ едно писмо, написано съ